

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1585/2565

นาย ป.โจทก์ กรมสรรพากรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.รฎากร มาตรา 12, ป.วิ.พ. มาตรา 271, ป.รฎากร มาตรา 56, ป.รฎากร มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.รฎากร มาตรา 12 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 271 (เดิม) เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์ ส. และ ม. มีเงินได้พึงประเมินที่จะต้องเสียภาษีเงินได้ในนามคณะบุคคล ส. ป. และ ม. สำหรับปีภาษี 2539 ปีภาษี 2540 ปีภาษี 2541 (ครึ่งปี) และปีภาษี 2541 และถึงกำหนดชำระแล้ว แต่ทั้งสามคนมิได้เสียภาษีอากรดังกล่าวแต่อย่างใด ภาษีอากรซึ่งต้องเสียย่อมถือเป็นภาษีอากรค้างตาม ป.รฎากร มาตรา 12 วรรคหนึ่ง แม้เพื่อให้ได้รับชำระภาษีอากรค้าง อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของโจทก์ผู้ต้องรับผิดเสียภาษีอากรได้ แต่เมื่อ

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ยังอุทธรณ์การประเมิน และเมื่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ โจทก์ได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ระยะเวลา 10 ปี ในการยึดและอายัดจึงยังไม่อาจเริ่มนับแต่วันแจ้งการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ โดยหลังจาก โจทก์ได้รับหนังสือแจ้งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแล้ว โจทก์ ส. และ ม. อุทธรณ์การประเมินต่อ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ โดยโจทก์ ได้รับคำวินิจฉัยอุทธรณ์เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2552 และต่อมาโจทก์ได้ฟ้องจำเลยขอให้เพิกถอน การประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อศาลภาษีอากรกลาง และได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา ในคดีดังกล่าวเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2559 การนับระยะเวลา 10 ปี จึงต้องนับแต่วันที่ได้อ่าน คำพิพากษาศาลฎีกา เมื่อเจ้าพนักงานของจำเลยมีคำสั่งยึดและอายัดทรัพย์สินของโจทก์เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2560 วันที่ 20 กันยายน 2560 วันที่ 3 ตุลาคม 2560 วันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 และวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 จึงเป็นการมีคำสั่งยึดและอายัดทรัพย์สินของโจทก์ภายในกำหนด 10 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกา คำสั่งยึดอายัดทรัพย์สินและประกาศขายทอดตลาด ทรัพย์สินดังกล่าวจึงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำสั่งอายัดที่ให้อายัดสิทธิเรียกร้องของ โจทก์ในบัญชีเงินฝากธนาคาร นั้น จำนวนเงินดังกล่าวเป็นการอายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ระบุ จำนวนเต็มตามจำนวนหนี้ภาษีอากรค้างที่โจทก์และคณะบุคคลค้างชำระ ณ วันที่มีคำสั่งอายัด ว่า ห้ามโจทก์และธนาคารจำหน่าย จ่าย โอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวให้แก่บุคคลอื่นใด นอกจากนำส่ง เป็นแคชเชียร์เช็คส่งจ่ายจำเลยนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งอายัด และหรือภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ มี เงินฝากเข้ามาในบัญชีภายหลังได้รับคำสั่งอายัด หากได้หมายความว่า เป็นจำนวนสิทธิเรียกร้องที่ โจทก์มีอยู่ในขณะนั้นไม่ ทั้งได้ความจาก ส. นิติกรชำนาญการของจำเลย ว่า เจ้าพนักงานของจำเลย ยึดและอายัดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีที่เป็นคณะบุคคลไว้ 3 ราย มิใช่บังคับโจทก์เพียงผู้เดียว เมื่อรวมรายการทรัพย์สินที่ได้มีการยึดและอายัดไว้ทั้งหมดแล้ว พบว่าทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษี ที่ได้มีการยึดและอายัดไว้มีราคาประเมินรวม 153,357,884.52 บาท ซึ่งก็ยังมีจำนวนไม่เพียงพอที่จะชำระหนี้ภาษีอากรค้าง ณ ปี 2561 ซึ่งมีจำนวน 920,047,432.25 บาท ซึ่งจำเลยก็ได้ให้การ ไว้เช่นนี้ แต่โจทก์มิได้นำสืบโต้แย้งถึงการยึดและอายัดทรัพย์สินจำนวนและมูลค่าดังกล่าวให้เห็น

เป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยยึดและอายัดทรัพย์สินของโจทก์เกินกว่าจำนวนหนี้
ภาษีอากรค้าง โจทก์มีเงินภาษีที่ค้างชำระในฐานะที่เป็นบุคคลในคณะบุคคล ส. ป. และ ม. ตาม
ป.ร.ฎ. มาตรา 56 วรรคสอง โจทก์จึงต้องร่วมรับผิดชอบในเงินภาษีที่ค้างชำระร่วมกับ ส.และ ม.
ทั้งหมด หาใช่รับผิดชอบเพียง 1 ใน 3 ไม่ โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ห้ามมิให้จำเลยใช้
สิทธิเรียกร้องของรัฐในหนี้ภาษีอากรบังคับโจทก์ให้ชำระหนี้ภาษีอากรค้างตามประมวลรัษฎากร
มาตรา 12 ให้เพิกถอนคำสั่งยึดทรัพย์ ที่ สก.2/7453/2560 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2560 และคำสั่ง
อายัดที่ สก.3/4817/2560 ลงวันที่ 20 กันยายน 2560 คำสั่งอายัดที่ สก.3/4818/2560 ลงวันที่ 20
กันยายน 2560 คำสั่งอายัดที่ (สก.1) 7358/2560 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2560 และคำสั่งอายัดที่
สก.3/5411/2560 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 ให้เพิกถอนประกาศขายทอดตลาดทรัพย์สินของ
โจทก์ลงวันที่ 6 มีนาคม 2561 ให้เพิกถอนคำสั่งยึดทรัพย์ ที่ สก.4/สบ/701/2561 ลงวันที่ 23
พฤษภาคม 2561 และประกาศ เรื่อง ให้ยึดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษีอากร ลงวันที่ 23 พฤษภาคม
2561 จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่ง
กรมสรรพากร ที่ สก.2/7453/2560 ลงวันที่ 3 สิงหาคม 2560 คำสั่งอายัด ตามมาตรา 12 แห่ง
ประมวลรัษฎากร ที่ สก.3/4817/2560 ลงวันที่ 20 กันยายน 2560 คำสั่งอายัด ตามมาตรา 12 แห่ง
ประมวลรัษฎากร ที่ สก.3/4818/2560 ลงวันที่ 20 กันยายน 2560 คำสั่งอายัด ตามมาตรา 12 แห่ง
ประมวลรัษฎากร ที่ (สก.1) 7358/2560 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2560 คำสั่งอายัด ตามมาตรา 12 แห่ง
ประมวลรัษฎากร ที่ สก.3/5411/2560 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 คำสั่งกรมสรรพากร ที่ สก.4/
สบ/701/2561 ลงวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 และเพิกถอนประกาศกรมสรรพากร เรื่อง
ขายทอดตลาดทรัพย์สิน ลงวันที่ 6 มีนาคม 2561 ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์
ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ
โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง
เบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์ นายสมศักดิ์ และนางเมธินี มีเงินได้พึงประเมินที่จะต้องเสียภาษีเงินได้
บุคคลธรรมดาในนามคณะบุคคลนายสมศักดิ์ นาย ป. และนางเมธินี สำหรับปีภาษี 2539 ปีภาษี
2540 ปีภาษี 2541 (ครึ่งปี) และปีภาษี 2541 แต่ทั้งสามคนมิได้เสียภาษีอากรดังกล่าวแต่อย่างใด
เจ้าพนักงานประเมินของจำเลยมีหนังสือแจ้งการประเมินโดยการปิดเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2550
โจทก์ นายสมศักดิ์และนางเมธินีอุทธรณ์การประเมิน คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัย
ให้ยกอุทธรณ์ โจทก์ นายสมศักดิ์และนางเมธินียื่นฟ้องจำเลยต่อศาลภาษีอากรกลางเป็นคดี
หมายเลขดำที่ 218/2552 ขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งการประเมินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและ
คำวินิจฉัยอุทธรณ์ ระหว่างการพิจารณาของศาลภาษีอากรกลาง โจทก์ยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราว
ก่อนพิพากษา ศาลภาษีอากรกลางมีคำสั่งเมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2553 ห้ามชั่วคราวมิให้
ขายทอดตลาดที่ดินและหุ้นที่ได้ยึดและอายัดไว้ระหว่างการพิจารณา (ยึดและอายัดเมื่อปี 2550
และ 2551) ศาลภาษีอากรกลางมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ 19/2554 เมื่อวันที่ 15
กุมภาพันธ์ 2554 โดยพิพากษาให้แก้ไขการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินตามหนังสือแจ้ง
การประเมินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
สำหรับปีภาษี 2539 และให้เพิกถอนการประเมินตามหนังสือแจ้งการประเมินภาษีเงินได้
บุคคลธรรมดาและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์สำหรับปีภาษี 2541
(ครึ่งปี) และปีภาษี 2541 โจทก์ นายสมศักดิ์ นางเมธินีและจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา
ศาลภาษีอากรกลางอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3835/2559 เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2559 ซึ่ง

ศาลฎีกามีคำพิพากษาแก้เป็นว่าให้ยกฟ้อง ส่วนคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาเมื่อศาลฎีกาได้พิจารณาเนื้อหาแห่งคดีที่โจทก์ฟ้องเพิกถอนการประเมินและทำคำพิพากษาเสร็จแล้ว จึงไม่มีประโยชน์ที่จะวินิจฉัยคำร้องนี้ต่อไป ให้จำหน่ายคดี (คำร้องนี้) จากสารบบความของศาลฎีกาตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8618/2559 ซึ่งศาลฎีกาออกกลางได้อ่านเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2560 ต่อมาที่เป็นเหตุให้ฟ้องเป็นคดีนี้คือเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2560 จำเลยมีประกาศให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 9882 ซึ่งโจทก์ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับนายประทีป นายประมวล และนายประหยัด วันที่ 20 กันยายน 2560 จำเลยมีคำสั่งอายัดตามมาตรา 12 แห่งประมวลรัษฎากร ที่ สก.3/4816/2560 และที่ สก.3/4817/2560 อายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. ประเภทบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ สามบัญชี และมีคำสั่งอายัดตามมาตรา 12 แห่งประมวลรัษฎากร ที่ สก.3/4818/2560 และ ที่ สก.3/4819/2560 อายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในบัญชีเงินฝากธนาคาร ข. ประเภทบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ วันที่ 3 ตุลาคม 2560 จำเลยมีคำสั่งอายัดตามมาตรา 12 แห่งประมวลรัษฎากร ที่ (สก.1) 7356/2560 ที่ (สก.1) 7357/2560 และที่ (สก.1) 7358/2560 อายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. ประเภทบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน และธนาคาร ย. ประเภทบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน วันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 จำเลยมีคำสั่งอายัดตามมาตรา 12 แห่งประมวลรัษฎากร ที่ สก.3/5410/2560 และที่ สก.3/5411/2560 อายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. ประเภทบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน วันที่ 23 พฤษภาคม 2561 จำเลยมีประกาศกรมสรรพากร เรื่อง ให้ยึดทรัพย์สินของผู้ค้างภาษีอากร ให้ยึดทรัพย์สินของโจทก์ซึ่งเป็นที่ดิน 7 แปลง คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ 4905 และเลขที่ 4906 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ที่ดินโฉนดเลขที่ 31732 เลขที่ 31733 เลขที่ 31734 เลขที่ 31735 และเลขที่ 31736 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และวันที่ 6 มีนาคม 2561 จำเลยมีประกาศกรมสรรพากร เรื่อง ขยายทอดตลาดทรัพย์สิน ให้ขยายทอดตลาดทรัพย์สินของโจทก์คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ 9882 พร้อมสิ่งปลูกสร้างที่ยึดไว้ดังกล่าว โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ มีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อแรกว่า คำสั่งของจำเลยที่ให้ยึดและอายัดทรัพย์สินกับประกาศขยายทอดตลาดทรัพย์สินของโจทก์เมื่อปี 2560 และปี 2561 ดังกล่าว ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า กำหนดเวลาบังคับชำระหนี้ภาษีอากรค้าง 10 ปี ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 12 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 271 (เดิม) จะเริ่มต้นนับเมื่อใดยอมแล้วแต่ว่า ผู้อุทธรณ์ได้รับอนุมัติให้ทุเลาการเสียภาษีอากรจากอธิบดีกรมสรรพากรหรือไม่ หากไม่ได้รับอนุมัติให้ทุเลาการเสียภาษีอากร กำหนดเวลาบังคับชำระหนี้ภาษีอากรค้าง 10 ปีดังกล่าวย่อมเริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนดชำระหนี้ภาษีอากรตามหนังสือแจ้งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของจำเลย แต่ถ้าได้รับอนุมัติให้ทุเลาการเสียภาษีอากรกำหนดเวลาบังคับชำระหนี้เริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนด 30 วันนับแต่วันได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือได้รับทราบคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณีตามประมวลรัษฎากร มาตรา 31 โจทก์ไม่ได้รับอนุมัติให้ทุเลาการเสียภาษีอากร การที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยว่า กำหนดเวลา 10 ปีต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ศาลฎีกาออกกลางอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาจึงไม่ชอบ นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร เห็นว่า ประมวลรัษฎากร มาตรา 12 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ภาษีอากรซึ่งต้องเสียหรือนำส่งตามลักษณะนี้ เมื่อถึงกำหนดชำระแล้ว ถ้ามิได้เสียหรือนำส่งให้ถือเป็นภาษีอากรค้าง" วรรคสอง บัญญัติว่า "เพื่อให้ได้รับชำระภาษีอากรค้างให้อธิบดีมีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดและขยายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ต้องรับผิดชอบเสียภาษีอากรหรือนำส่งภาษีอากรได้ทั่วราชอาณาจักร โดยมีต้องขอให้ศาลออกหมายยึดหรือสั่ง..." วรรคสาม

บัญญัติว่า "ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอมีอำนาจ เช่นเดียวกับอธิบดีตามวรรคสอง ภายในเขตท้องที่จังหวัดหรืออำเภอนั้น..." วรรคสี่ บัญญัติว่า "วิธีการยึดและขายทอดตลาดทรัพย์สิน ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดย อนุโลม..." ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 271 (เดิม) บัญญัติว่า "ถ้าคู่ความหรือ บุคคลซึ่งเป็นฝ่ายแพ้คดี (ลูกหนี้ตามคำพิพากษา) มิได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ทั้งหมดหรือบางส่วน คู่ความหรือบุคคลซึ่งเป็นฝ่ายชนะ (เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา) ชอบที่จะร้อง ขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ภายในสิบปีนับแต่วันมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง โดย อาศัยและตามคำบังคับที่ออกตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น" เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์ นายสมศักดิ์ และนางเมธินี มีเงินได้พึงประเมินที่จะต้องเสียภาษีเงินได้ในนามคณะบุคคลนายสม ศักดิ์ นาย ป. และนางเมธินี สำหรับปีภาษี 2539 ปีภาษี 2540 ปีภาษี 2541 (ครึ่งปี) และปีภาษี 2541 และถึงกำหนดชำระแล้ว แต่ทั้งสามคนมิได้เสียภาษีอากรดังกล่าวแต่อย่างใด ภาษีอากรซึ่ง ต้องเสียย่อมถือเป็นภาษีอากรค้างตามประมวลรัษฎากร มาตรา 12 วรรคหนึ่ง แม้เพื่อให้ได้รับชำระ ภาษีอากรค้าง อธิบดีกรมสรรพากรมีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดและขายทอดตลาดทรัพย์สินของโจทก์ ผู้ต้องรับผิดชอบเสียภาษีอากรได้ แต่เมื่อคดีนี้โจทก์ยังอุทธรณ์การประเมิน และเมื่อคณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ โจทก์ได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้เพิกถอนการประเมินและ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ ระยะเวลา 10 ปี ในการยึดและอายัดจึงยังไม่อาจเริ่มนับแต่วันแจ้งการประเมิน และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ โดยหลังจากโจทก์ได้รับหนังสือแจ้งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแล้ว โจทก์ นายสมศักดิ์ และนางเมธินีอุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ คณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ โดยโจทก์ได้รับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2552 และต่อมาโจทก์ได้ฟ้องจำเลยขอให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อ ศาลภาษีอากรกลาง และได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาในคดีดังกล่าว เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2559 การนับระยะเวลา 10 ปี จึงต้องนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกา เมื่อเจ้าพนักงานของ จำเลยมีคำสั่งยึดและอายัดทรัพย์สินของโจทก์เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2560 วันที่ 20 กันยายน 2560 วันที่ 3 ตุลาคม 2560 วันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 และวันที่ 23 พฤษภาคม 2561 จึงเป็นการมีคำสั่ง ยึดและอายัดทรัพย์สินของโจทก์ภายในกำหนด 10 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกา คำสั่ง ยึดอายัดทรัพย์สินและประกาศขายทอดตลาดทรัพย์สินดังกล่าวจึงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย แล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อต่อมาว่า จำเลยยึดและอายัดทรัพย์สิน ของโจทก์เกินกว่าจำนวนหนี้ภาษีอากรค้างที่คณะบุคคลและโจทก์ต้องรับผิดชอบชำระหรือไม่ โดยโจทก์ ฎีกาว่า คณะบุคคลมีหนี้ภาษีอากรค้าง 921,731,286.34 บาท แต่จำเลยยึดและอายัดทรัพย์สินของ โจทก์ไว้ 3,731,274,279.67 บาท ได้แก่ โฉนดที่ดินเลขที่ 9882 ราคาประเมิน 44,960,000 บาท อายัดสิทธิเรียกร้องในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. 921,674,283.37 บาท ธนาคาร ข. 921,674,283.37 บาท ธนาคาร ค. และธนาคาร ย. 921,674,283.37 บาท และธนาคาร ท. 921,191,430.56 บาท เป็นการยึดและอายัดทรัพย์สินเกินกว่าหนี้ภาษีอากรค้างจึงไม่ชอบ นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร เห็นว่า ที่คำสั่งอายัด ให้อายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในบัญชีเงินฝาก ธนาคาร ก. ธนาคาร ข. ธนาคาร ค. ธนาคาร ย. เป็นจำนวนเงิน 921,674,283.37 บาท และธนาคาร ท. เป็นจำนวนเงิน 921,191,430.56 บาท นั้น จำนวนเงินดังกล่าวเป็นการอายัด สิทธิเรียกร้องของโจทก์ระบุจำนวนเต็มตามจำนวนหนี้ภาษีอากรค้างที่โจทก์และคณะบุคคลคง ค้างชำระ ณ วันที่มีคำสั่งอายัดว่า ห้ามโจทก์และธนาคารจำหน่าย จ่าย โอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าว

ให้แก่บุคคลอื่นใด นอกจากนำส่งเป็นเช็คเช็คสั่งจ่ายจำเลยนับแต่วันที่รับคำสั่งอายัด และหรือภายใน 7 วัน นับแต่วันที่เงินฝากเข้ามาในบัญชีภายหลังได้รับคำสั่งอายัด หากได้หมายความว่า เป็นจำนวนสิทธิเรียกร้องที่โจทก์มีอยู่ในขณะนั้นไม่ ซึ่งปรากฏว่าในขณะที่เจ้าพนักงานของจำเลยอายัดสิทธิเรียกร้องของโจทก์ในบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. บัญชีเงินฝากตามคำสั่งอายัดสามบัญชีมียอดเงินคงเหลือ 54.74 บาท, 0 บาท และ 386,374.01 บาท บัญชีเงินฝากธนาคาร ช.

บัญชีเงินฝากตามคำสั่งอายัดมียอดเงินคงเหลือ 463,501.90 บาท บัญชีเงินฝากธนาคาร ก.

บัญชีเงินฝากตามคำสั่งอายัดมียอดเงินคงเหลือ 2,622.60 บาท บัญชีเงินฝากธนาคาร ย.

บัญชีเงินฝากตามคำสั่งอายัดมียอดเงินคงเหลือ 0 บาท และบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. บัญชีเงินฝาก

ตามคำสั่งอายัดมียอดเงินคงเหลือ 0 บาท ทั้งได้รับความจากนางสาวสุวัฒนา นิติกรชำนาญการของ

จำเลยว่า เจ้าพนักงานของจำเลยยึดและอายัดทรัพย์สินของผู้ค้างชำระภาษีที่เป็นคณะบุคคลไว้ 3

ราย มิใช่บังคับโจทก์เพียงผู้เดียว คือ โจทก์ มีมูลค่าตามราคาประเมิน 116,239,050 บาท

นายสมศักดิ์ มีมูลค่าตามราคาประเมิน 37,118,834.52 บาท และนางเมธินี ถูกอายัดบัญชีเงินฝาก

ไว้หลาย เมื่อรวมรายการทรัพย์สินที่ได้มีการยึดและอายัดไว้ทั้งหมดแล้ว พบว่าทรัพย์สินของผู้

ค้างชำระภาษีที่ได้มีการยึดและอายัดไว้มีราคาประเมินรวม 153,357,884.52 บาท ซึ่งก็ยังมีจำนวน

ไม่เพียงพอที่จะชำระหนี้ภาษีอากรค้าง ณ ปี 2561 ซึ่งมี 920,047,432.25 บาท ซึ่งจำเลยก็ได้

ให้การไว้เช่นนี้ แต่โจทก์ไม่ได้นำสืบโต้แย้งถึงการยึดและอายัดทรัพย์สินจำนวนและมูลค่าดังกล่าว

ให้เห็นเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยยึดและอายัดทรัพย์สินของโจทก์เกินกว่า

จำนวนหนี้ภาษีอากรค้าง ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ก็ฟังไม่ขึ้น และที่โจทก์ฎีกาอีกข้อหนึ่งว่า โจทก์ไม่ต้อง

รับผิดชอบชำระหนี้ภาษีอากรทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว เนื่องจากคณะบุคคลที่มีโชตินิติบุคคลไม่เป็น

ห้างหุ้นส่วน หากโจทก์ต้องรับผิดชอบก็คงรับผิดชอบไม่เกิน 1 ใน 3 ของหนี้ภาษีอากร นั้น เห็นว่า โจทก์มีเงิน

ภาษีที่ค้างชำระในฐานะที่เป็นบุคคลในคณะบุคคลนายสมศักดิ์ นาย ป. และนางเมธินี ซึ่ง

ประมวลรัษฎากรมาตรา 56 วรรคสอง บัญญัติว่า "...ถ้าห้างหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลนั้นมีภาษี

ค้างชำระ ให้ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลทุกคนร่วมรับผิดชอบในเงินภาษีที่ค้างชำระนั้นด้วย"

โจทก์จึงต้องร่วมรับผิดชอบในเงินภาษีที่ค้างชำระร่วมกับนายสมศักดิ์ และนางเมธินีทั้งหมดหาใช้รับผิดชอบ

เพียง 1 ใน 3 ไม่ ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็น

พับ.

องค์คณะ

ประทีป ดุลพินิจธรรมา · วรงค์พร จิระภาค · ชูเกียรติ ดิลกแพทย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/1585/2565>